

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1894.

43de Årgang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instrutor.)

(Fortsat fra Side 343.)

Ordinationen til Embedet, som den godkjendes i Skriften, og som den er aabenbaret formedelst Guds Vilje, erholdes gjennem Profetiens Gave og Hænders Paalæggelse af dem, som der til have Myndighed. Ved Profeti menes Rettighed til at modtage og Magt til at udlægge Tilkjendegivelser af Guds Vilje. At Hænders Paalæggelse udgør en Del af Ceremonien kan ses i mange af de anførte Skriftsteder; ikke desto mindre beretter Skriften paa mange Steder, at Personer ere blevne ordinerede til Præstedømmet, uden at der særskilt omtales Hænders Paalæggelse eller nogensom helst anden med Ceremonien forbundet Omstændighed; dog disse Tilfælde berettige os ikke til at tro, at Hænders Paalæggelse i Virkeligheden ikke blev udført ved disse Ordinationer. Det er derimod i Følge nhere Aabenbaring tydeligt, at Hænders Paalæggelse plejede at ledsage Ordinationer

og var tillige en Del af Ceremonierne ved Belsignelsers Meddelelse og Beseglingen af den Helligaand. (1 Mos. 48, 14—19; 2 Kong. 5, 11; Matt. 8. 15; Mark. 6, 5; 16, 18; Ap. Gj. 5. 12; se Nr. 21, Side 326—327.) Paa denne Maade blev Præstedømmet overleveret fra Adam til Noah under Fædrenes Hænder (Pagtens Bog, eng. Udg. 107, 40—52.); Enos blev ordineret under Adams Hænder; og det Samme var Tilfældet med Mahalaleel, Jared, Enoch, og Methuselah. Lamech ordineredes af Seth; Noah modtog sin Myndighed af Methuselah. Saaledes kan det let spores, at Præstedømmet blev givet formedelst Profetiens Land fra en Person til en anden, lige til Mose Tid. (Pagtens Bog 4, 2.) Melchisedek, der meddelte denne Myndighed til Abraham, modtog sin egen Myndighed gjennem en direkte Slægtlinje af hans Fædre fra Noah. Esaias, der levede paa samme Tid som

Abraham, modtog sin Ordination under Guds Haand. Fra Esaias' Hænder kom Fuldmagten til Gad, derfra paa samme Maade til Jeremias, Elihu, Caleb og Zethro, Præsten i Midian, under hvis Haand Moses blev ordineret. Josva, Nuns Son, blev ordineret ved Haandspaalæggelse af Moses i Følge Guds Befaling. (4 Mos. 27, 18. 22; 5 Mos. 34, 9.)

Omfændighederne nødvendiggjorde i Apostlenes Dage, at førststille Embedsmænd bleve bestikkede i Kirken for at tage Bare paa de Hattige og uddele Nødvendighedsartikler til dem; disse Embedsmand bleve udvalgte med Forsigtighed og blev bestikkede gennem Bon og Hænders Paalæggelse. (Ap. Gj. 6, 1—6.) At Thymotheus blev ordineret paa samme Maade, se vi i Pauli Formaning til ham: „Forsom ikke den Naadegave, som er i Dig, som Dig er given ved Profeti under Haandspaalæggelse af de Eldste (1 Tim. 4, 14); og atter: „Derfor paaminder jeg Dig, at Du opslammer den Guds Naadegave, som er i Dig formedelst mine Hænders Paalæggelse.“ (2 Tim. 1, 6.) Herren har forpligtet sig selv til ved højtidelige Øster at anerkjende sine bemyndigede Tjeneres Gjerninger. Alle, til hvem Eldsterne love den Helligaand, skulle modtage den efter Daaben. (Ap. Gj. 2, 38; 3 Nephi 11, 35; 12, 2; Pagtens Bog 4, 10.) Hvad som helst Præstedommets skulde løse eller binde paa Jorden, skulle ligeledes være løst eller bunden i Himmelens (Matt. 16, 19; Pagtens Bog 1, 2.), de Syge, paa hvem Eldsterne lægge deres Hænder, skulle helbredes; og mange andre Tegn skulle følge dem, som tro. (Mark. 16, 15, 18.)

Og Herren er saa nøjeregnende og aarvagen med Hensyn til Fuldmagten at forvalte i hans Navn, at han paa

den yderste Dag vil belonne eller straffe alle dem, der have enten hjulpet eller forfulgt hans Tjenere, som om de have udført disse Ting mod Kristus selv. (Matt. 25, 31—46; 18, 4—6; Pagtens Bog 88, 3; 4, 15, 16.)

Ubemyndiget Embedsforvaltning i præstelig Henseende er ikke alene ugyldig, men den er i højeste Grad shndig. Gud har altid i sin Handlemaade med Menneskene agtet og anerkjendt det Præstedomme, der er oprettet i Følge hans Vilje; og han har aldrig billigt nogensomhelst ugyldig selvpaa-tagen Myndighed.

En frugtelig Advarsel have vi i at læse om Korah og hans Forbunds-fæller, da de satte sig op mod Præstedommets Myndighed, idet de falskeligen erklærede at have Rettighed til at administrere i Præsteembedet. Herren hjemføgte dem øjeblikkelig for deres Synder, og han lod Jorden revne, og den opslugte dem levende tillige med alle deres Ejendele. (4 Mos., 16 Kap.)

Lader os betragte den Skjægne, som ramte Maria, Mose Søster, en Profetinde blandt Folket. Hun i Forening med Aaron satte sig op mod Moses, og de sagde: „Taler Herren ene og alene ved Mose? Mon han ikke ogsaa taler ved os? og Herren hørte det.“ Da kom Herren ned i en Skytøtte og stod i Paulunets Dør; og han talte truende mod dem for deres Formastelse samit fremhævede den Myndighed, som hans udvalgte Drakel Moses besad. Da Skytøtten forsvandt fra Tabernaklet, saa man, at Maria var bleven spædalst og hvid som Sne, og i Følge Loven blev hun udelukket fra Israels Lejr. Ikke destomindre blev hun formedelst Mose indstændige Bon helbredet af Herren og derefter tilladt at vende tilbage til Forsamlingen. (4 Mos., 12 Kap.) Se, hvilken Skjægne, der ramte

Israeliten Ussia, der formedelst Guds Brede modte en pludselig Død, fordi han udstrakte sin Hånd for at støtte Bagtens Ark, saa at den ikke skulde vælte (1 Kron. 13, 10.), og dette til Trods for, at Loven forbod Andre end Præsterne at berøre den eller dens hellige Tilbehør; vi læse, at det ikke en Gang blev tilladt de bestemte Bærere at røre ved nogen af dens hellige Dele, uden at de skulde straffes med Doden. (4 Mos. 4, 15.)

Betrægt ligeledes Saul, Israels Konge, som fra en ringe Stilling i Samfundslivet blev kældet for at op-højes til en mægtig Monark, der havde Guds Undest. Da Filisterne stode be-væbnede mod Israel i Michmas (1 Sam. 13, 5—14.), ventede Saul paa Samuel, under hvis Hænder han modtog den kongelige Salvelse (1 Sam. 10 Kap.), og hvem han i sine hdmhge Dage havde set op til for Bejledning; han bad Profeten at ofre til Herren for Folket. Men da Saul blev utaalmodig over at vente paa Profeten, beredte han Brænd-øret selv og forglemte, at skjønt han beklædte Tronen og bar Krone og Scepter, saa gav dog disse Bærdigheds-Tegn paa kongelig Magt ham ikke en Gang Ret til at forvalte selv Dør-vogterembedet i Guds Hus; og paa Grund af dette og andre Tilsælde, hvor han udviste selvpaaatagen Myndighed, blev han af Herren forkastet, og en Aanden blev valgt i hans Sted.

Et slaaende Bevis paa Guds Nar-vaagenhed med Hensyn til hellige Funktioner vises i den frugtelige Skjægne, som ramte Ussia, Judas Konge. Han var kun seksten Nar gammel, da han besteg Tronen, og saa længe han søgte Herren, havde han stor Fremgang, saa at hans Navn blev en Skæf for hans Fjender. Men han blev senere hen stolt i sit Hjerte og troede i sin For-

fængelighed, at han som Konge var den Højeste i Et og Alt; han gif derpaa ind i Templet for at gjøre Røgelse paa Røgofferaltret. Forsærtet over denne hans bespottelige Handling gif Asaria Templets overste Præst, og firsindsthve Præster med ham, ind til Kongen og forbod ham, sigende: „Ussia! Alt gjøre Røgoffer for Herren hører ikke Dig til, men Præsterne, Alarons Børn, som ere helligede til at gjøre Røgoffer; gaf ud af Helligdommen, thi Du forgriber Dig.“ Ved denne Frettesættelse og Bebrejdelse fra hans Undersætter, skjønt de vare den levende Guds Præster, optændtes Kongens Brede, men den frugtelige Straf, Spedalskhed, kom øjeblikkelig over ham; den afskyelige Shydom brød frem i hans Vand, og som et urent Menneske i legemlig Henseende var hans Nærværelse desto mere stikket til at besmitte det hellige Sted; Asaria jagede derfor i Forening med de andre Præster Kongen ud af Templet, og han, den Urene, flyede fra Herrens Hus for aldrig mere at vende tilbage indenfor dets hellige Mure. Angaaende Resten af den Straf, som Herren lod komme over ham, læse vi: „Saa var Kong Ussia spedalskt indtil sin Dødsdag og boede spedalskt udi et særskilt Hus, thi han var udelukket fra Herrens Hus.“ (2 Kron. 26 Kap.)

Et kraftigt Bevis paa den Tomhed, der ledsager falske Ceremonier eller den ydre Form af hellige Ordinanser, naar Fuldmagten ikke er tilstede, have vi i Beretningen om Upperstepræsten Skevas syv Sonner. Disse saavel som Andre havde set og beundret den Kraft, som udvistes af Paulus, hvem Herren saa storligen velsignede i hans Apostolembede, at naar Kommetørklæder eller Forklæder, sendt fra ham, berortes af de Shye, bleve disse helbredede, ja endog onde Aander bleve uddrevne. Skevas Sonner, der af

den hellige Stribent regnedes iblandt de omlobende jødiske Besværgere, forsøgte paa at uddrive en ond Aand sigende: „Vi besværge Eder ved Jesus, hvilken Paulus prædiker,” men den onde Aand spottede dem og sagde: „Jesus kender jeg, og om Paulus ved jeg; men hvo ere I?” Da sprang det Menneske, i hvem den onde Aand var, ind paa dem og overvældede dem, saa at de vare nøgne og saarede, da de undfshede dette Hus. (Ap. Gj. 19. 13—17.)

Falske og sande Lærere. Ingen Andre end de, der ere retmæssig be-myndigede til at prædike, kunne blive betragtede som Ordets sande Forkyn-dere. Pauli Udtryk angaaende Høj-præsterne er lige saa anvendelig oversor andre Grader af Præstedømmet: „Ingen tager sig selv denne Åre, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.” (Hebr. 5, 4.) Og Aaron blev, som vi allerede have set, kaldet gjennem Moses, til hvem Herren aabenbarede sin Vilje i denne Henseende. Denne Myndighed, at handle i Herrens Navn, gives kun til Guds Udvælgte; den kan ikke erholdes ved Bonner, ejheller kan den kjobes for Penge. Vi læse om Simon, Troldkarlen, der efterstræbte den Magt, som Apostlene besad; han tilbød disse Herrens Tjenere Penge og sagde: „Giver og mig denne Magt, at hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faa den Helligaand.” Men Petrus svarede ham i retsærdig Brede: „Dine Penge være forbandede tilligemed Dig, fordi Du mener at kunne erhverve den Guds Gave for Penge. Du har ikke Del eller Lod i dette Ord, thi Dit Hjerte er ikke ret for Gud.” (Ap. Gj. 8, 18—24.) Apostlene i gamle Dage vidste vel, at Personer vilde øge at tilegne sig Rettigheden at forvalte i guddommelig Ting, hvorved de vilde blive Satans Tjenere. Da Paulus

talede til en Førsamling af de ældste i Efesus, profeterede han om, at saa-danne Personer skulle fremtræde, og advarede Hørerne at tage vel Bare paa Jordene. (Ap. Gj. 20, 28—30.) Et Brev til Timotheus gjentager Apostelen denne Profeti, og idet han opmuntrer til Flid i at prædile Ordet, siger han: „Thi den Tid skal vorde, da de (Folket) ikke skulle fordrage den funde Lærdom, men efter deres egne Begjæringen tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kilder deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henbende sig til Fabler.” (2 Tim. 4, 2—4.) Hvad Petrus siger om det samme Emne er ikke mindre tydeligt. Idet han taler til de Hellige paa hans Tid, hentyder han til de falske Profeter i de Dage og tilfojer: „Ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter og nægte den Herre, som dem høbte Og mange skulle efterfolge deres Rhugesloshed, for hvis Skuld Sandhedens Vej skal bespottes.” (2 Pet. 2, 1—3.)

Guddommelig Myndighed i den nærværende Husholdning. De Sidste-Dages Hellige paastaa at have Myndighed til at forvalte i Guds Navn, og at denne Rettighed er dem given i disse Dage ved Haandspaalæggelse af dem, som besad denne Fuldmagt i de foregaaende Uddelinger.

At det hellige Præstedømmes Fuldmagt blev borttagen fra Jorden, da de forдумis Apostle lede Marthrdøden, og at den nødvendigvis maatte gjengives fra Himmelten, førend Kirken alts kunde blive gjenoprettet, kan bevises af Skriften. Medens Joseph Smith og Oliver Cowdery den 5te Maj 1829 i Oprigtighed bade om Oplysning angaaende Daab til Syndernes Forladelse, hvilken de havde set omtale paa de Blader af

Mormons Bog, som de var i Fjerd med at oversætte, nedsteg der et himmelsk Sendebud for dem i en lys Skystotte; han sagde sig at være Johannes den Døber, og at han handlede under Petrus', Jakobus' og Johannes' Ledelse, hvilke havde Nøglerne til det højere Præstedomme. Dette Sendebud lagde sine Hænder paa de to unge Mænd, ordinerede dem og gav dem Fuldmagt, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det aaroniske Præstedomme i Messias Navn, hvilket Præstedomme holder Nøglerne til Engles Betjening og Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Shyndernes Forladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sonner efter frembære Offer for Herren i Retssærdighed.“ (Pearl of Great Price, Side 69—70.) En kort Tid, efter at denne Begivenhed sandt Sted, viste Petrus, Jakobus og Johannes sig for Joseph og Oliver, og de ordinerede disse To til det højere eller Melchisedekskre Bræstedomme og beseglede paa dem Nøglerne til Apostolembedet, hvilket disse himmelske Budbærere vare i Besiddelse af og forvaltede i den forrige evangeliske Husholdning. Denne Grad af Præstedommet holder Myndighed over alle Kirkens Embeder og indbesatter Magt til at forvalte i aandelige Ting. (Pagt. Bog, eng. Udg. 107.)

Selvfølgelig blev den Magt og Myndighed, der var nødvendig for Kirkens Gjenoprettelse, formedelst disse Besøg gjengiven til Jorden. Ingen er behyndiget til at forvalte i nogen af de Ordinanser, der henhøre til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, undtagen han er blevet ordineret til dette Kald af dem, som have Fuldmagt dertil; og saaledes kan Ingen modtage Præstedommet paa anden Maade end fra En, der selv besidder den samme Fuldmagt;

denne maa have erholdt den fra Andre, som forhen ere blevne behyndigede; og saaledes kan Enhver, der indehaver Præstedommet i vores Dage, spore sin Myndighed til Prosteten Joseph Smith, hvilken, som allerede omtalt, modtog sin Ordination under himmelske Sendebuds Hænder, der vare iflædte guddommelig Fuldmagt.

Forordination. Ved en forunderlig Sammenkomst med Abraham aabenbarede Herren for hans Blif mange Ting, som vare almindelig hjulde for det menneskelige Øje. Patriarken figer: „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornustvæsnerne, som vare organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Edle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: „Disse vil jeg gjøre til mine Ævrister;“ thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født.“ (Pearl of Great Price, Side 41.) Dette er et af de mange Beviser, som findes i Skriften for, at Menneskenes Aander vare til, førend de kom herved i denne jordiske Provtestand: En Tilstand, i hvilken disse Fornustvæsener levede og udøvede deres egen Håndfrihed, førend de paa-togte sig jordiske Tabernaakler. Det er dersor ganske sikkert, at disse Aanders Fader kendte Menneskenes Natur, Sindelag og Beskaffenhed; ja førend de blevne fødte; og han behøver ikke at vente, indtil de have udviklet sig og vist deres Dualighed, førend han beskifter dem til at udføre visse Arbejder for at fuldkomme hans Hensigter. Der er overslødigt af Beviser for, at Kristus blev udvalgt og beskiftet til at være Verdens Frelser lige fra Begyndelsen. Vi læse om hans ophøjede Stilling

iblandt Guds Sønner, da han tilbød sig selv som et Øffer for at fuldbyrde Faderens Vilje. Det var ham „som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt.“ (1 Pet. 1, 20.) Det bevises tydeligt, at nogle Personer ere specielt udvalgte til at udføre et vist Arbejde, samtid begavede med den nødvendige Fuldmagt til dets Udførelse, førend de kom her i Kjødet. Dette gjælder saavel enkelte Personer som et helt Folk. Vi læse om Saulus som den „Kaldede,“ den „Udvalgte“ o. s. v. (Kol. 3, 12; 5 Mos. 7, 6; Ps. 33, 12; 89, 3; Matt. 12, 18; Luk. 18, 7; 1 Pet. 1, 2; Aab. 17, 14; Alma 13, 3—7; Mormon 7, 31; Pagtens Bog 55, 2; 4, 6.) Israels Børn, som fulgte Moses og Josva i Ørkenen, vare kjendte af Herren, førend Navnet Israel blev givet til Jakob. Lige førend Moses opsteg paa Nebo Bjerg for at dø, sang han Lovsang til Gud i Forsamlingens Paahør og sagde: „Kom ihu de gamle Dage, betragter Åarene fra Slægt til Slægt til Slægt; . . . Der den Højeste uddelte Arv iblandt Folkene, der han adskilte Menneskens Børn, da satte han Folkenes Landemærker efter Israels Børns Tal.“ (5 Mos. 32, 7. 8.) Dette bekræfter tydeligt, at Gud kjendte sine Børn baade ved Navn og Antal, medens de endnu vare Ånder.

Guds Forkundskab angaaende hans Børns Natur og Egenskaber sætter ham i Stand til at gjennemskue deres Livsbane lige fra Begyndelsen. (Ap. Gj. 15, 18.) Mange Folk ere ledede til at anse denne Guds Forkundskab som en Slags Forudbestemmelse, hvorved Sjæle paa Forhaand ere bestemte til Ophøjelse eller Fordommelse — selv førend de blive fødte i Kjødet, og uanset deres egne Fortjenester eller deres Forseelser. Denne fåtteriske Være søger at berøve Guddommen ethvert

Karaktertræk af Barmhjertighed, Retfærdighed og Kjærlighed; den fremstiller vor Fader som en lunefuld og egenkjærlig Gud, der skaber og styrer alle Ting udelukkende for sin egen Ære og Herlighed; og som ikke i mindste Maade belymrer sig for dem, der folgelig ville lide formedest hans Uretfærdighed. Hvor frugteligt, hvor urimeligt er ikke et saadant Begreb om Gud! Det leder til den usornuftige Slutning, at blot Kundskaben om kommende Hændelser maa virke som en afgjørende Indflydelse i at tilvejebringe disse Ting.

Forudtilværelse. De Fakta, som allerede ere blevne fremholdte om Forordination, beviser, at Menneskenes Ånder gjennemgik en Tilværelse forud for denne jordiske Prøvestand. Denne Forudtilværelsесperiode er ofte blevne omtalt som „vor første Barndom“ eller „første Tilværelse.“ At disse Ånder eksisterede som organiserede Fornuftvæsener og udøvede deres egen Handlefrihed gjennem denne første Tilværelse, vises tydeligt i Herrens Kundgjørelse til Abraham: „Og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøvestand; og de, der holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde tildel evindeligen.“ (Pearl of Great Price, Side 41.)

Og denne Forudtilværelse er ikke karakteristisk for de menneskelige Sjæle alene; alle jordiske Ting have en aandelig Tilværelse, til hvilken den verdslige Form donner et Sideskifte. I den guddommelige Forklaring, som blev given Moses angaaende Skabelsen, siges der: „Disse er Himmelens og Jordens Frembringelse, der de skabtes paa den Dag, da jeg, den Herre Gud, skabte Himmelten og Jordten, og enhver Plante

paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urte paa Marken, før den voksede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de blev naturlige paa Jordens Overflade."

Det er derfor ikke noget Træf, hvad angaaer Antallet eller Udstraækningen af

Skaberens Værk. Jordens Befolning er afpasset i Forhold til det Antal Aander, der være bestemte til at paa-tage sig Tabernakler i Kjødet her paa Jorden; naar alle disse ere komme ned i den af Gud bestemte Tid, da, og ikke før, vil Enden komme.
(Fortsættelses.)

Selvopofrelse og Egenkjærlighed.

Bed at læse den hellige Skrift finde vi mange store Beviser paa Selvopofrelse, og naar vi undtage vor Frelser udviste hans Apostle den højeste Grad af Taalmodighed, Opofrelse og Kjærlighed til Næsten, som vi nogensinde kunne tenke os. De maatte Alle lide Bespottelse, Savn, Hunger og Kloje for Kristi Evangeliums Skyld, og tilsidst opofrede de deres Liv for den samme Sag. Men de gjorde alt dette beredvilligt og med Glæde, idet de kom ihu Frelserens Ord og Lovste til dem: „Glæder og frydner Eder, thi Eders Lon skal være megen i Himlene.“ (Matt. 5, 12.) Vi vide Alle, at det er saligere at give end at modtage, og Intet vil erstatte den Tilsfredshed, der erholdes ved at udvise Kjærlighed og Opofrelse mod vore Medmennesker. Hvorledes kan denne Tilsfredshed opnaas? Ene og alene ved at aflagge Alt, hvad der er af en egenhæftig og egenkjærlig Beskaffenhed, at stikke os som Veret i Pottemagerens Hænder og underlæste os den Almægtiges Vilje i alle Ting. Frelseren viste os Eksemplet; da han vidste, at hans Time var kommen, bad han til sin Fader og sagde: „Hærliggør Din Son, at ogsaa Din Son maa herliggøre Dig.“ (Joh. 17, 1.) Hans højeste Ønske var at herliggiore sin Fader og at udføre hans Vilje, og da han var midt i sin Sjæleangst og efter bad, om det var muligt for hans Fader at borttage den Kalk, som han maatte tømme, se vi, at han tilføjede: „Dog ikke hvad jeg vil, men hvad Du vil.“

Egenkjærlighed er af samme Natur som Gjerrighed, om hvilken der er sagt, at „den er en Rød til alt Ondt;“ Egenkjærlighed er en Kræft, der hentører den menneskelige Sjæl og adspredrer Alt, hvad der er ædelt og ophojende i dens Nærhed. Den svækker Troen og tilintetgjor Haabet; ikke alene er den nedværdigende for den Person, der lader sig beherske af den, men den enten paavirker eller generer dem, der komme i Berøring med ham. Selvopofrelse eller sand Kjærlighed derimod, som Paulus figer, „er langmodig, er velvillig, bærer ikke Rid, bruger ikke Fremsusenhed, opblæser ikke; den gjor intet Usommeligt, søger ikke sit Eget, forbitres ikke, bærer ikke Nag, glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed; fradrager Alt, tror Alt, haaber Alt, taaler Alt.“ (1 Kor. 13, 4—7.) Enhver derfor, der ønsker sit eget sande Bel, forsøger at elske sin Næste, og derved beviser han, at han elsker Gud, som udtrykkelig har givet os denne Befaling. En selvopofrende Person er i Reglen i Besiddelse af megen Taalmodighed, en fast Tro og et urokkeligt Haab, hvilket giver ham Kraft til at gaa fremad fra Dag til Dag i Udsørelsen af det Gode trods Modgang og Gjenvordigheder, der komme paa hans Vej.

Den 1ste September 1894.

Et helligt og herligt Emne.

Der er intet Arbejde, som paahviler de Sidste-Dages Hellige, der er af større Bigtighed og mere udstrakt end det hellige stedsfortrædende Arbejde paa de Afsødes Begne, paa det at de kunne frelles i Overensstemmelse med den af Gud bestemte Plan. Dette er et Emne, som Profeten Joseph indstændig fremholdt, og hvori han tog en livlig Interesse i de sidste Aar, han levede. Elias' Aand — den Elias, der overleverede Nøglerne til Joseph Smith for at forene Børnene med Fædrene — hvilede kraftigt over ham, og i hans Fremstilling om dette store Thæma udtrykkes den Fver og Midkjærhed, han lagde for Dagen med Hensyn til dette Emne. Ved en vis Lejlighed, da han taler til Folket om dette herlige Værks Egemæk og Udstrekning, siger han: „Det er ikke alene nødvendigt, at I skulle døbe Eder for Eders Døde, men I maa giennemgaa alle Ordinanserne for dem, de samme, som I have giennemgaaet for Eder selv.“

Grundlæggeren, under Guds Styrelse, af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige udtrykker sig paa et andet Sted, der viser, at han ønskede, at Folket skulde forstaa, hvad Folgerne vilde blive ved at forsømme at udføre dette store og ødle Arbejde. I Forbindelse hermed er følgende Anførelse blandt hans Udsagn meget tydelig: „De, som ikke ville annamme alle Ordinanserne, ville ikke erholde Herlighedens Fylde, om de ikke gaa glip af den hele.“ Og efter: „De Hellige, som forsømme at udføre Daabsordinansen for de Døde paa deres Slægtninges Begne, gjøre dette med Fare for at tage deres egen Frelse.“ Ikke mindre estertræffelig er en for nylig given Øtring af Kirkens nærværende Hoved paa Jorden, Præsident Wilford Woodruff, der sagde: „Vi ere velsignede med Magt og Myndighed, indehavende, i Følge Guds Besaling, det hellige Præstedomme, til her paa Jorden at virke for at frlse både de Levende og de Døde. Hvis vi ikke gjøre dette, ville vi blive fordomte og borttagne fra Jorden, og Israels Gud vil oprejse et andet Folk, som vil gjøre det.“

Enhver af Kirkens Præsidenter i denne Uddeling — Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff — har vist i sine Gjerninger og sin Embedsforvaltning, der er forbunden med denne ødle Afdeling af Guds Værk, at han har været iført Elias' Aand og har hensledet Folkets Opmærksomhed paa det store Ansvar, der hviler paa dem i denne Henseende. Profeten Joseph sagde: „De Aabenbaringer, der frlse vo're Aander, ville frlse vo're Legemer. Gud aabenbarer dem til os, idet han viser os, at ingen evig Oplosning af vo're Legemer eller Tabernakler vil finde Sted. Derfor hviler der paa os et Ansvar — et forsærdeligt Ansvar — med Hensyn til vo're Afsøde; thi alle de Aander, som ikke have adlydt Evangeliet i Kjødet, maa adlyde det i Aanden eller blive fordomte.“ Og derefter fremsætter han Storheden af dette Ansvar i følgende Udtryk: „Det største Ansvar, som Gud har paalagt os i denne Verden, er at opsoge vo're Døde.“

De Hellige burde i Betragtning af, hvad Herren fordrer af dem, søge at komme i Besiddelse af Elias' Aand og virke under den Kraft, som den store Profet

meddelte til Kirken gjennem Lederen for denne Husholdning. Joseph sagde: „Dette er Elias' Aaland, at vi frelse vo're Aføde og sammenbinde os med vo're Fædre, som ere i Himmel'en, og besegle vo're Døde til at komme frem i den første Opstandelse; og hertil trænge vi Elias' Aaland for at besegle dem, der bo' paa Jorden, til dem, som bo' i Himmel'en. Dette er Elias' Kraft og Nøglen til Guds Rige.“

Dette sammenkunttede Arbejde for de Levendes Frelse og de Dodes Forløsning er et herligt Emne. Det omhandler fuldkomment hele Menneskeslægtens Frelse. Enhver Sidste-Dages Hellig kan se, at foruden dette vilde Evangeliet, der er evigt i sin Udstrekning, være blottet for sin ophøjende Storhed. Foruden at Saliggjørelsens Plan blev fremlagt og prædiket for de Af dodes Aander — at de i Aalanden kunne adlyde Evangeliet, saa vidt som deres Evner tillade — og foruden Udsførelsen af de Levendes stedsfortrædende Arbejde paa deres Begne kunde Kristus ikke vinde Sejer over Menneskenes Sjælefjende. Men hans endelige Sejer over Doden, Helvede og Graven er saa sikkert som Solens Op- og Nedgang, og de Hellige have Anledning til at deltag i det hellige Arbejde, hvilket vil bidrage til Fuldbyrden af Menneskens Sons endelige og herlige Sejer.

(Deseret News.)

Vi anse dette Emne for at være af saa stor Vigtighed, at vi etter ville lægge de Hellige paa Hjerte, ikke at forsømme den Pligt, der paahviser dem i at forstørre sig, saavidt det lader sig gjøre, deres Af dodes Slægtregister, paa det at de som Stedfortrædere kunne udføre Ordinanser for dem i Herrens Tempel. Vi erfare med Glæde, at vore Eldster i Missionen arbejde med megen Interesse for at samle genealogiske Oplysninger angaaende de af vore Troesforvante, som her ere afgaaede ved Doden og ikke have haft Lejlighed til at komme til Zion for at udføre det nødvendige Tempelarbejde, og vi tro, at Guds Aand virker paa de Hellige og tilskynder dem til ikke at forsømme de Pligter, som paa hvile dem i denne Henseende, saa at Fædrenes Hjerter maa kunne vendes til Børnenes og Børnenes Hjerter til Fædrenes.

Afløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 13de September:

Eldste Peter Hansen løses fra at arbejde i Aarhus Konference;

Eldste F. C. Olsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference;

Eldste Niels Monjon løses fra at arbejde i Skåne Konference;

Eldste Charles J. Wahlquist løses fra at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for »Nordstjärnan«.

Eldste Charles J. Wahlquist, som ankom hertil fra Zion i 1892, arbejdede som Missionær i Stockholm Konference til i Juni Maaned 1893, da han blev kaldet til at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for »Nordstjärnan«. Han har været sysselsat dermed, indtil hans Eftertræder ankom; han fik da Anledning til at besøge sin Fødebygd i Sverige, hvor han har virket for Evangeliets Ud-

bredelse iblandt sine Slegtinge og Venner i de sidste ses Uger. Han har under hele sin Missionsvirksomhed udført sine Pligter paa en tilfredsstillende Maade, og vi ønske ham, i Forening med de øvrige Missionærer, der nu have fuldført deres Arbejde her, en lykkelig Hjemrejse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Salt Lake City, Utah, den 12te August 1894.

Præsident P. Sundwall,
København.

Hjære Broder!

Siden min Hjemkomst har jeg flere Gange tænkt at sende nogle Linier til Stjernens Læsere, men Tiden synes at forsvinde saa hurtigt, at man ikke altid naerer at udføre Alt, hvad man ønsker. Jeg tænker ofte paa mine Brødre i den skandinaviske Mission, paa de Omstændigheder, de ere stillede i, og paa den Nidkjærhed og Flid, de lægge for Dagen i at forfremme Guds Rige og oplyse vore Medmennesker om Sandheden.

Jhvørvel Livets Pligter her hjemme fræve min Øpmærksamhed, saa fremkommer dog undertiden det Onske, at jeg efter kunde gjense de mange hjære Søskende, med hvem jeg havde den Glæde at støtte Bekjendtskab, da jeg var iblandt dem. Vi leve i Haabet om at gjenses, selv her i Livet, men hvis dette ikke forundes os, da ville vi gjenses i det næste Liv, hvor vi ville have det Privilegium at fornø og opfriske gamle Minder fra den jordiske Provvestand. Jeg har allerede haft den Glæde at træffe adskillige af de Eldster, der efter fuldendt Virksomhed ere blevne sendte hjem; saaledes møgte vi i Gaar Aftes ved Stationen Eldsterne Fversen, Dehlin, Jørgensen, Jensen, Malmquist m. fl., der tilligemed et lidet Selskab af Hellige lykkelig ankom fra Skandinavien,

og jeg maa sige, det var i Sandhed opslivende atter at trække deres Hænder og at ønske dem Velkommen.

Som det er Brødrene vel bekjendt, vedblive de trækkende Tider her i Zion; Mange gaa uden Shælshættelse, og den kommende Vinter bebuder alt andet end Overslod i timelig Henseende; dog ere vi ikke her, som Tilfældet er paa mange andre Steder i Amerika, truede med Hungersnod, thi Landmandens Produkter findes i Alar, som de for det Meste pleje, i Overslodighed. Kirkens ledende Mænd gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at slappe Arbejde og Fortjeneste, ved at paabegynde flere store Føretagender, hvortil der maa anvendes Arbejdskræfter. Kirkens øverste Præsidentskab besøgte forleden Uge Folket i Byen Huntsville i den Hensigt at forelægge dem en Plan til at samle og kontrollere Vandet i Ogdenfloeden, til hvilket Øjemed omrent 1,200 Acres Land maa hjælbes og en Dæmning bygges, hvilket Føretagende vilde sætte omrent en halv Million Dollars i Omløb. Meningen med dette Projekt er at gjøre Ogden til en Fabrikby, der skalde erholde sin Drivkraft fra Vandstrømmene i Ogden Canyon. Herrens Land virker paa vore Ledere i denne Retning, og deres Onske er, at vi saa snart som muligt kunne blive uafhængige, thi Tiden nærmer sig, da det eneste Sted i Verden, hvor Fred og Frihed eksisterer, vil være iblandt Guds Folk.

Under denne min Fraværelse i et Par Aars Tid er der foregaaet mange og store Forandringer blandt dette Folk, og ved en Missionærers Hjemkomst synes det ham behageligt atter at aande den forfriskende Lust og omgaas med saa frisindede Mennesker, som de Sidste Dages Hellige ere i deres samlede Stilling. For dem, der have været her før, tager det ikke lang Tid atter at komme ind i de vante Forhold. Det forholder sig derimod anderledes med mange af de nu ankommende Hellige; de ledes nemlig ofte til at reflektere dybt og alvorligt; thi de forestille sig Zion, som den med Tiden skal blive, og lægge ikke Mærke til, at den nu gjennemgaard en Rensningsperiode. Det er alligevel tilfredsstillende at se Frugterne af Missionærernes Arbejde med Hensyn til disse Ting, thi de Formaninger,

som de give de Hellige fra Tid til anden, at de bør føge efter at erholde et Vidnesbryd for dem selv, foruden hvilket de ikke kunne staa uroffelige i Prøvelsens Time, have fået Rødder i de flestes Hjerter, og det tjener Saadanne til Gode.

Jeg føler mig taknemlig mod Gud for det Vidnesbryd, jeg har, og endskjønt Prøvelser og Forsøgelses følge mig paa min Sti, har jeg dog sat min Tillid og Fortrostdning til Gud; jeg haaber, at lykkeligere Dage ere i Vente. Livets Kampe ere ofte svære, men Lønnen venter, efter at de ere overstaaede.

Maa Gud velsigne Eder Alle — paa Kontoret og i Missionens forskjellige Grene. Alle hilses paa det venligste fra Eders Broder i Sandhedens Evangelium.

C. N. Carlquist.

En splidagtig Tid.

En Revue over de ledende Begivenheder i Verdens Historie i de sidste Maaneder er ikke et behageligt Billede at betragte. Ødelæggelser have fulgt efter hverandre i en jævn Følgerække, og dette i alle Verdens Dele. Europa, Afien, Afrika, Shd-Amerika og Øerne i Havet have Alle modtaget deres Andel af den forstyrrende Indflydelse, der eksisterer i Naturen saavel som i Menneskenes Hjerter, og i Særdeleshed er Nord-Amerika, vort eget Land, ikke bedre stillet end de andre Lande. Jævneligheden kan det synes, som om dette Land for Nærværende har modtaget den største Andel af de forstyrrende Elementer, der ikke ere egnede til at forfremme Folnets Welsærd og Fred. Med de store Oversvømmelser, Industrialarmeer, Arbejderuroligheder og

Strejker, blodige Øsbeloploeb, ødelæggende Storme og skrælfelige Skovbrande, som hurtigt have fulgt i hverandres Spor i de sidste fire Maaneder, har Folket her i en bethydelig Grad haft deres Øpmærksomhed bortvendt fra de ydre Begivenheder, formodedst de vigtige Tildragelser nærmere Hjemmet; og alligevel have Krige og Rygter om Krig, Jordskælv, Storme og Pestilenser samt andre Plager, der forstyrre Menneskenes Fred, udenfor vort Lands Grænser været saa almindeligt udsprettet, saa fælles og tilshneladende saa undgaaelige og ubestridelige, at Ingen kan betvivle, at Verden er i et Oprør. Og tilligemed de omtalte Plager og Modgange, der ere af en saa almindelig Beskaffenhed, ere Jordens Indvaanere betagne af saa urolige, util-

fredse og misfornøjede Folkeser, baade i politiske og religiøse, i sociale og finansielle Henseender, at selv om man tager et alt andet end kritisk Overblik over Situationen, kan det ikke undgaas, at iagttagende og tænkende Mennesker komme til den Slutning, at Verden er indtraadt i en Usredsåra, som ikke før har været kjendt i Historien.

Mange ere de formodede Aarsager til denne Tilstand, delsvis i det Mindste, og mange ere de Midler, der ere foreslaaede for at raade Bod derpaa. Disse i alt Fald staa i Neglen ikke til med Hensyn til at afhjælpe eller imødekomme hele Situationen, thi medens Menneskene forsøge at afhjælpe de Mangler og de Ønder, der eksistere blandt dem, tage de alligevel ikke i Betragtning, hvad der er Aarsag til Elementernes Oprør, hvilke i Virkeligheden ere de overlegne Kræfter, der i en stor Grad styre deres Skjæbne. Der er Faa, som ere villige til at erkjende, at den splidagtige og oprørstte Tilstand, der for Nærværende eksisterer blandt dem, baade i Naturen saavel som blandt Menneskene, er en Folge af Jordens Indbyggeres Ulydighed mod Guds Love. I Særdeleshed er dette Tilsæltet blandt de saakaldte kristne Nationer, der tilfukke deres Øren for hvilken som helst亨stilling om, at de have forkastet de kristne Leveregler. Dog er dette iniidlerliid en Virkelighed, og det er en Folge heraf, at Verden nu maa gjenemgaa disse Besværligheder.

De, der ere tilbøjelige til at spotte denne Fremstilling, ville maaesse vedblive at gjøre saa, i det Mindste indtil de blive nødte til at indse, at deres Spot er en direkte Kilde til at gjøre dem selv Skade. Men denne omtalte Stilling er bleven forudforkyndt for mange Aar tilbage af Mænd, som ere gaaede ud til forskellige Dele af Verden, og

som endnu ere bestjærtigede med dette store Arbejde, at overbringe deres Budskab foruden Løn og Betaling, og som sige, at Frelse tiltrænges og kan erholdes ved at modtage Jesu Kristi Evangelium, der efter er gjenbragt til Jorden i denne Uddeling. Disse Budbærere have erklæret, at hvis Folket ikke annammede dette Evangelium, da vilde den Almægtiges Straffedomme komme over Jorden. Disse Straffedomme skulde følge deres Vidnesbyrd, saafremt det ikke blev troet — og at det ikke er blevet annammet uden af et forholdsvis ubethdeligt Antal, er der ikke Tale om. Disse Sendebuds Vidnesbyrd var, at Herren havde udsendt dem for at prædike Evangeliet, og at han i Tilsælde af, at Folket forfæstede dem, havde sagt: „Efter Eders Vidnesbyrd kommer Hævn og Brede over Folket.“ Der skulde komme Hunger, Pestilensie, Krige, Ørfaner, Sild og Jordskælv, og Frygt skulde betage alle Folk formedelst de oprørstte Forhold, der skulde eksistere. Ligemeget, i hvilket Lys Menneskene ville betragte Forshnets Handelmaade med dem, er det dog en uimodsigelig Kjendsgjerning, at de omtalte Forudsigelser ere blevne udtalte i det nittende Aarhundrede og ere fremsatte lige for Nationens Øjne. Udkastet til disse Forudsigelser blev i Almindelighed givet af de gamle Profeter, men Nutidens Profeter have udviklet det i deits Enkeltheder og givet det mere speciel Anvendelse og derved udvist, at de have erholdt Inspiration samt videre Oplysning, der er blevet dem aabenbaret angaaende disse Ting, fra den samme Kilde, hvorfra de gamle Profeter modtogte deres. Det er ogsaa en Kjendsgjerning, at disse Spaadomme, der ere blevne udtalte af Kirkens Eldster for nu henimod tredsfindsthye Aar siden til alle Nationer og til alle Folk,

hvor de Sidste-Dages Hellige have haft Adgang, begynde at gaa i Opfyldeelse.

Eftersom disse Begivenheder blev forudsforhnydte og deres Marsag tilhændegivet, blev ogsaa Planen, hvorved de kunde undgaas, meddelt. Denne Plan er endnu tilgjængelig for Enhver. Hvis den vil blive efterfulgt, da kan Frelse erholdes fra de nærværende ubehagelige Omstændigheder og Stormens ildevarslende Trusler. Hvis den ikke bliver efterfulgt, da maa Verden

sole Trykket af den Usredæra, som nu er paabegyndt. Menneskene have i denne henseende deres egen Handelsfrihed, og Enhver maa tage Folgerne i Overensstemmelse med deres eget Valg. Naar Menneskene ville vælge at modtage Evangeliets frelsende Kraft ved at vise Lædighed til dets Principer, da ville de erholde Fred, Lættelse og Lindring. Inden de gjøre dette, ville de modtage Folgerne af andre Principer, som de have antaget. — (Deseret News.)

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 351.)

Naar vi finde, at Fortidens af Traditionen funktionerede Profeter have skrevet om Begivenheder, som ikke blevet opfylde i deres egen Levetid, men som aldrig kunde blive opfylde, uden at Gud vilde give Abenbaring som i gamle Dage, sende Engle, som ere tjenende Aander for dem, der skulle arve Salighed" (Hebr. 1, 14.), kalde og udruste visse Mand med Profetiens Gave og udsende dem som i Fordums Dage for at advare en ugadelig Generation om, at „Herrens Doms Time er nær" (Ab. 14, 6—7.), er der saa ikke en vægtig Grund til at være meget varsom med Hensyn til den Stilling, vi som Individer indtage, naar en Mand opræder og erklærer, at Saadant er sket, og fremfører Bidnesbryd, som langt overgaa Alt, hvad vi have om Oldtidens Profeter? De Sidste-Dages Hellige (Mormonerne) ere komme til denne Anskuelse, inden de sluttede sig til det upopulære Samfund, af hvilket de ere Medlemmer. De overvejede med Alvor de Grunde, der blev fremførte for og imod Joseph Smiths guddommelige Sendelse, og blandt deres

vigtigste Bedømmelsesmidler var Bibelen, som Opdragelse og Tradition havde gjort til deres sikreste Vejsleder til Gud og hans Abenbaringer. Deri fandt de, hvad siden deres Tjender have benævnet „Mormonismen," Jesu Kristi Lære og dens praktiske Anvendelse blandt Menneskene, saa tydeligt fremstillet, at det kun var et Under, at de ikke havde forstaet det før. „Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? Men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? Men hvorledes skal Nogen prædike, der som de ikke blive udsendte?" (Rom. 10, 14—15.) Dette er Grunden: Ingen var bleven sendt af Gud, sjældent der var Mange sendt af Menneskene, forend Gud aabenbarede og vejlede Joseph Smith i denne vor egen Tidsalder. Vi sige ikke dermed, at alle Underledestroende ere fortalte og fordomte, men at de ikke kunne indkomme i det Guds Rige, hvorom Frelseren talte til Nikodemus, uden at de blive „fødte af Vand og Aand" — det er, dobbt af en be-

myndiget Herrens Tjener paa den rette Maade og i den rette Hensigt efter foregaaende Tro og Omvendelse. (Joh. 3, 5.) Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalgæggelse for den Helligaands Gave vare Grundprinciperne i det Evangelium, som Paulus og de andre Apostle prædikede, og som Herren havde befalet dem at prædike i al Verden og blandt alle Folk. Paulus siger ydermere: „Jeg bevidner Eder, Brødre, at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneskelære; thi hverken annammede, ejheller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Kristi Abenbarelse.“ (Gal. 1, 11—12.) Vidt ovenfor i samme Kapitel siger han, at „dersom endog vi (ham selv) eller en Engel af Himmelten prædicer Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse.“

En fuldkommen Overensstemmelse med, hvad Apostlen lærte, maatte derfor findes i den Lære, som en Profet, udsendt fra Gud, vilde prædike, for Herrens Doms Time udloeb, og dette findes i de Sidste-Dages Helliges Læresætninger. Man vil maa ske hertil sige, at dette kunde jo ogsaa Andre have lært af Bibelen, men dertil svare vi blot: Hvorfors have de saa ikke gjort det? At en ulærd ung Mand gjorde det, taler for, at han var begavet med den Land, som er Sandhedens Land, den Talsmand, som udgaar fra Faderen ifølge Frelserens Forjættelse, og som vilde vejlede ind i al Sandhed uden mange Mars theologisk Uddannelse. Det er et sterklt Bevis for, at Joseph Smith havde andre Kilder at hente Kundskab fra end de forvirrede Sektens Præster og Bibelfortolkere, og enten man vil kalde ham en Reformator eller Profet, saa er den Kjendsgjerning tilstede, at han havde evangelist Sandhed paa sin Side.

Naar vi nu saaledes ere blevne overbeviste om, at Guds Profeter i gamle Dage lignede andre Mennesker, saa kunne vi følgelig ikke vente, at de senere skulde adskille sig meget fra deres Samtidiges Udseende, og vi tro derfor at have ryddet en af de traditionelle Hindringer af Venen og ligeledes at have vist, at det i de fleste Tilsælde ikke var muligt for de af Herren udkaarede Tjenere i gamle Dage at klasse Bidner paa, at de bare kaldede ved Abenbaring. Det Urigtige i at fordre det nu burde derfor være selbindlysende.

Men der er andre ligesaa indgroede Fordomme, som vi ville tage Hensyn til, da de ere byggede paa vor Tids Skoleundervisning i kristelig Religion og saaledes antagne for faltiske Sandheder. I Valles danske Lærebog staar saaledes: „Dersom Nogen skulde foregive at have faaet en ny Abenbarelse fra Gud, saa bør vi ingenlunde tro det, efterdi Gud intetsteds i Bibelen har lovet at sende nye Profeter til Verdens Oplysning.“ De fleste kristne Sekter have samme Opsattelse i deres Troesbekjendelser, om just ikke udtrykt med de samme Ord.

Dersom dette virkelig var Sandhed, saa vilde der synes at være nogen Grund til at forkaste ethvert Budskab, der gjorde Krav paa Abenbarelse, efter at det nye Testamente var afsluttet, men alligevel vilde selv et saadant Faktum ikke være noget afgjørende Bevis imod, at Gud fremdeles vilde give Abenbaring, naar han maatte anse det nødvendigt; thi vi finde i vor Bibel, at næsten ingen af de Profeter, Apostle eller andre hellige Mænd, som Gud kaldte ved Abenbaring i gamle Dage, bare lovede eller omtalte af tidligere Profeter, og det vilde derfor neppe være at vente, at Gud skulde gjøre det med Hensyn til vor Tid. Og dog ville

vi finde, at der virkelig er lovet Abenbarelser i de sidste Dage, ja, endog Profeter ere omtalte at skulle tage en virklig Del i Herrens Gjerning i de sidste Dage, ledssagede med mirakulose Beviser, der ville forbause og forsværde deres Samtidige uden dog at overbevise dem. Den sidste af det nye Testamentes hellige Skribenter, Apostelen Johannes, siger: „Og mig blev givet et Rør, ligesom en Maalestok; og Engelen stod der, sigende: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede derudi. Men Forgaarden udenfor Templet, gaa den forbi og maal den ikke, thi den er given Hedningerne; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrrække Maaneder. Og jeg vil give mine twende Bidner, at de skulle profetere tusinde to hundrede og tredtsindstyve Dage, iførte Sække. Disse ere de twende Oljetræer og de twende Lysestage, som staa for Gud. Og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, udgaar der Flid af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, bor det ham saaledes at ihjellslaes. Disse have Magt as tillukke himmelen, at der ingen Regn skal falde i deres Profeties Dage; og de have Magt over Vandene at forvandle dem til Blod og at slaa Jordnen med allehaande Plager, saa ofte de ville. Og naar de saa fuldendt deres Vidnesbyrd, skal det Øyr, som opstiger af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjellsaa dem. Og deres Legemer skulle ligge paa den store Stads Gader, hvilken i aandelig Mening kaldes Sodoma og Egypten, der, hvor vor Herre er korsfæstet. Og nogle af Folkeslagene og Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne skulle se deres Legemer tre Dage og en halv, og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Graven. Og de, som bo paa Jordnen,

skulle glæde sig over dem og frøhde sig; og de skulle sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter var dem til Plage, som bo paa Jordnen. Og efter tre Dage og en halv kom Livs Ande fra Gud i dem, og de stode paa deres Fodder, og en stor Frøgt faldt paa dem, som saa dem.“ (Aab. 11 Kap.)

Da man sædvanlig har benyttet sig af den samme Apostels Ord, (Aab. 22, 19.) til at bestride Muligheden af nhere Abenbarelser end dem, der findes i denne den sidste af det ny Testamentes Bøger, saa antage vi ogsaa, at fordoms-fri Læsere ere villige til at tro og overveje dette mærkelige Vidnesbyrd om disse to Profeters Mission i Jerusalem, der hvor vor Herre er korsfæstet, hvilket skal ske i de sidste Dage efter at Joderne etter ere indsamlede og have opbygget Templet og Staden, der skal vorde nedtraadt af Hedningerne, indtil Hedningernes Tid er fuldkommet, ifølge Frelserens Ord. (Luk. 21, 24.) En af de gamle Profeter skriver under den profetiske Alands Indslydelse: „Se, de Dage komme, siger Herren, at der ikke ydermere skal siges: Saa sandt Herren lever, han, som opforte Israels Born af Egypti Land! Men derimod, saa sandt Herren lever, han, som forte Israels Born op af Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem! Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre; se jeg sender Bud til mange Fjerrere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sender Bud til mange Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjerge og paa alle Høje og i Klipperevnerne; thi mine Øjne ere over alle deres Veje.“ (Jer. 16, 14—17.) At dette ikke skete i Kristi eller Apostlenes Dage, ejheller er sket endnu ved Enhver, som har læst Jesu Profeti om Jerusalems Øde-

læggelse og Jødernes Adspredelse over hele Jorden, i hvilken Tilstand de befinde sig indtil denne Dag, med Undtagelse af nogle saa Tusinder, der ere vendte tilbage og nu have begyndt at opdyrkede det hellige Land, Palæstina. Det var i de sidste Dage, at hele Israel og ikke blot Jøderne, men Levningerne af alle de tolv Stammer skulle blive indsamlede til deres Fædres Land under Paavirkning af Hjæltere og Jægere, som Herren selv vilde kalde og udsende for at opfylde sin Pagt med Patriarkerne og stadfæste Sandheden af sine Ejeneres, Profeternes, Bidnesvhvrd, som blev forkyndt for deres vantrø og forhærdede Samtidige for flere Tusinde Aar siden. Den første Del af denne Profeti er saaledes opfyldt for længe siden, men den sidste Del er endnu tilbage, skjønt dens Opfyldeste nærmer sig i Forbindelse med mange andre store Begivenheder, som ere noje forbundne med vor Frelsers anden og herlige Tilmeldelse.

Disse saakaldte „Hjæltere og Jægere“ ville blive kaldede af Gud ved Åabenbarelse og ville være inspirerede Guds Ejeneres eller Profeter, lige saa meget som Esaias, Jeremias eller nogen af de andre Profeter, hvis Skrifter nu betragtes som Guds Ord og læses med Erfrygt af alle Bibeltroende.

Angaaende det samme Emne figer den samme Profet endvidere:

„Se jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra det Øderste af Jorden, iblandt dem skal der være Blinde og Halte, Frugtsommelige og Førende tilhøje; de skulle komme hid tilbage, som en stor Horsamling. De de skulle komme med Graad, og under deres hdmhge Bonner vil jeg føre dem frem; jeg vil lede dem til Vandbaekke paa en jævn Vej, hvor de ikke skulle støde sig; thi jeg er bleven Israels Fader, og Ephraim, han er min førstefødte Son.“ (Jer. 31, 8. 9.)

(Fortsettes.)

Dødsfald.

James Enoch Hansen, født i Gunnison, Sanpete Co., Utah, den 17de Februar 1874, afgik ved Døden ved at drukne i Sevier Floden den 22de Juli 1894. Af døde havde en god Karakter, og han vil blive dybt savnet af hans Forældre og Venner.

In d h o l d.

Bore Troesartiller	353	Korrespondance	362
Selvopofrelse og Egenkærlighed..	359	En spildagtig Tid	363
Red. Ann.		Var Joseph Smith en Profet? ..	365
Et helligt og herligt Emne....	360	Dødsfald	368
Afløsning	361		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).

1894.